

Саме на паризькому тротуарі

Поль Елюар

Саме на паризькому тротуарі, на безлюдній вулиці, я її зустрічаю. Безбарвне небо мені дарує відчуття великої фізичної свободи. Я не бачу обличчя жінки, яке набуло кольору часу, але дуже втішаюся, не відриваючи свого погляду від місця, де воно є. Насправді мені здається, що воно проходить через чотири пори року. На припочатку тривалої часинки жінка повільно розв'язувала різнобарвний вузол стрічок, який у неї на грудях і животі. Тоді з'являлося її обличчя, воно було біле і наче вирізьблене з мармуру.

Переклад Олега Жупанського